

JĀNIS MŪRNIĒKS

LAI SĒKLU IESĒT SPĒTU...

Lai sēklu iesēt spētu, ir zeme jāuzar,
Un katrs mirklis jāatdod ir graudam,
Un tikai tad par darbu slavas dziesmu dziedāt vari,
Kad sēkla asnus dzen un zemes brīnums aug.

Lai sēklu iesēt spētu, ir zeme jāuzar,
Ir jāmīl viss, kas mūsu dzīvi daiļu dara.
Lai mūsu rokas viegliem glāstiem skar
Šo zemes brīnumu, kam neizsakāma ir vara.

VIEN SADEGOT UN NEVIS PLĒNOT

Vien sadegot var sevi saglabāt,
Jo, lēnām plēnot, pelni aizlido pa gaisu.
Un tikai tad par tevi uzzinās,
Ka vēlējies tu degt, bet nevis plēnēšanu baisu.

Tu laimi vēlējies, jo tā ir cerība un gaidas,
Tā - nebeidzama ilgošanās, tiekšanās pēc tās.
Un sirds tad iedrebas, un sirds tad baidās,
Ka dzīve paies dienās vienmuļās.

Bet vēlējies tu degt, un ilgojies bez gala
Pēc avota, kas spirtu veldzi sniedz,
Jo arī viņam bailes nav no ziemas sala,
Kas visu stindzina un straumei tecēt liedz.

Un tad tu saproti - no laimes strauta esi dzēris,
Un tad tu atceries, pēc kā tu visu mūžu esi tiecies.
Cik sapņu izsapņojis sen, cik durvis vēris
Uz pasauli, kur nekad neizliecies.

Vien sadegot var sevi saglabāt...

PIRMAIS SNIEGS

Deg krāsnī uguns, sirdī ielīst siltums liegs, -
Man patīk skatīties šo liesmu spēlē draiskā.
Aiz loga viss tik balts, jo uzsnidzis ir sniegš,
Un daba dodas ziemas miegā laiskā.

Man laikam dabu neizprast nekad,
Tāpat kā cilvēkus, jo līdzība ar otru nav nevienam.
Mēs dzīvojam ar cerību, ka labāk būs kaut kad,
Un prieku nesīs katra pavadītā diena.

Kā allaž pavasarī daba modīsies un zels,
Kā allaž vasarā viss ziedēs, sirdīs kaisle viršos.
Bet rudens galdā dāšnu maizes klaipu cels
Un ziemā skumju vējš man iešalks matos sirmos.

Deg krāsnī uguns, siltums ielīst sirdī, -
Cik tas ir vajadzīgs, kad visu pārņem sals!
Tu redzi sevi stipru, sidrabzvanus dzirdi
Un saproti, ka tas ir sākums, nevis gals.

Deg krāsnī uguns, tevi apņem miers.
Kaut nebeigtos šī burvestības jaukā vara!
Aiz loga viss tik balts, jo uzsnidzis ir sniegš,
Un daba dodas ziemas miegā laiskā.